ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Michala Bobka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. 2 Az 16/2022-44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející řízení

[1] Žalobce je původem z města T. v G. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 4. 2022, č. j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA20-2022, zamítl pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl, že v souladu s § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Gruzii, s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

[2] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal především, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. V jeho

konkrétním případě totiž nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, jelikož v Gruzii dochází k pronásledování LGBT osob, přičemž rodinný příslušník žalobce je homosexuál. Žalobce je podporovatelem LGBT komunity. Z tohoto důvodu byl již několikrát fyzicky napaden. K těmto tvrzeným skutečnostem však žalovaný nepřihlédl. Podklady, ze kterých žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel – zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – říjen 2021, nelze považovat za dostatečné pro řádné zjištění skutkového stavu. Napadené rozhodnutí je tak výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil, nebo co vyšlo najevo.

[3] Žalobce rovněž namítl, že označení Gruzie za bezpečnou zemi původu s teritoriálním omezením odporuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. L 180/60 ze dne 29. 6. 2013), (dále jen „procedurální směrnice“). Na rozdíl od její předchůdkyně, tedy směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326/13 ze dne 13. 12. 2005), (dále jen „procedurální směrnice 2005“), v současnosti platná procedurální směrnice podle žalobce umožňuje označit za bezpečnou pouze zemi, jejíž celé území splňuje příslušná kritéria podle článku 37 ve spojení s přílohou I procedurální směrnice. Označení země za bezpečnou s teritoriálními či personálními výjimkami možné není.

[4] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přitakal druhé žalobní námitku žalobce, tedy že Gruzii nebylo možné zařadit na seznam bezpečných zemí původu, neboť celé její území nesplňovalo podmínky vymezené v příloze č. I procedurální směrnice. Při věcném posouzení vycházel městský soud z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2022, č. j. 71 Az 2/2022-48, ze kterého podrobně citoval a s jehož odůvodněním se ztotožnil. V citovaném rozsudku krajský soud dovodil, že zatímco procedurální směrnice 2005 ve svém čl. 30 odst. 1 dávala členským státům možnost určit „*za bezpečnou část země, nebo určit zemi nebo část země za bezpečnou pro určitou skupinu osob v této zemi*“, platná procedurální směrnice z roku 2013 již takovou možnost nepředvídá. Z legislativní historie procedurální směrnice je navíc zřejmé, že k vypuštění možnosti teritoriálních či personálních výjimek přistoupil unijní zákonodárce úmyslně. Tento jasně vyjádřený úmysl zákonodárce, spolu se změnou úrovně harmonizace v tom ohledu, že zatímco procedurální směrnice 2005 upravovala minimální rámec azylového řízení, procedurální směrnice z roku 2013 upravuje společný (a tím pádem jednotný) unijní rámec, má za následek, že česká úprava v podobě vyhlášky č. 328/2015 Sb., která prohlašuje za bezpečnou zemi pouze část státního území, je v rozporu s platnou unijní úpravou.

[5] Městský soud proto uzavřel, že ustanovení § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb. odporuje čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice. Městský soud jej proto neaplikoval. V důsledku toho však nebyla splněna první ze dvou kumulativních podmínek § 16 odst. 2 zákona o azylu, pročež nemohl žalovaný zamítnout žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou a měl ji řádně posoudit ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany.

[6] Konečně v bodě 20 svého rozsudku, ve kterém městský soud mimo jiné odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, ze kterého dále vycházel (již výše citované č. j. 41 Az 2/2022-48), městský soud dále uvedl, že je „*vědom si toho, že k dané problematice požádal Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30 Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžných otázkách ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.*“ V další argumentaci se nicméně městský soud zaměřil výlučně na reprodukci právního názoru vyjádřeného v dřívějším odkazovaném rozhodnutí Krajského soudu v Brně. K obsahu pozdějšího citovaného předkládacího usnesení Krajského soudu v Brně a tam obsažené argumentací se nijak dále nevyjádřil.

II. Kasační stížnost žalovaného

[7] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení napadeného rozsudku z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“). Přijatelnost kasační stížnosti podle ustanovení § 104a s. ř. s. spatřuje stěžovatel ve skutečnosti, že kasační stížnost se týká otázek, které doposud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) plně řešeny.

[8] Stěžovatel je toho názoru, že v okamžiku, kdy si byl městský soud vědom existence nezodpovězených předběžných otázek, klíčových pro posouzení jím projednávané věci a podaných Krajským soudem v Brně Soudnímu dvoru EU, tak neměl ve věci samé rozhodovat. Namísto toho měl řízení v dané věci přerušit a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora EU, jak tak ostatně činí sám NSS v obdobných případech.

[9] Stěžovatel v tomto ohledu odkázal na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 151/2022-34 a usnesení ze dne 5. 9. 2022, č. j. 5 Azs 324/2021-32. V obou těchto věcech NSS řízení o kasační stížnosti přerušil dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť došel k závěru, že rozhodnutí Soudního dvora v řízení o předběžné otázce již zahájené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30, a v současnosti vedené před Soudním dvorem jako věc C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra*, může mít vliv na rozhodnutí NSS v dané věci. Obě před Nejvyšším správním soudem projednávané věci se týkaly stejné právní problematiky, konkrétně otázky, zda lze za bezpečnou zemi původu pro účely § 16 odst. 2 zákona o azylu označit určitý stát s územními výjimkami: Moldavsko s výjimkou Podněstří (1 Azs 151/2022) anebo Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie (5 Azs 324/2021).

[10] Stěžovatel proto uzavírá, že právní názor, o který se kasační stížností napadený rozsudek opírá, tedy že země může být označena za bezpečnou pouze jako celek, nelze s ohledem na předložené předběžné otázky brát v tuto chvíli jako právně závazný. Krajský soud proto pochybil, když napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, aniž vyčkal rozhodnutí Soudního dvora EU o této právní otázce. Mezi rozhodováním NSS v citovaných věcech a napadeným rozsudkem tak stěžovatel spatřuje zcela zřejmý nesoulad, ke kterému by se měl NSS vyjádřit a sjednotit tak rozhodovací praxi správních soudů.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud předně shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a nespadá ani pod jiný z případů nepřípustnosti předvídaných § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiný nedostatek podmínek řízení, který by bránil dalšímu postupu ve věci.

[13] Kasační stížnost je rovněž, byť se jedná se o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), přijatelná. Právní otázka vznesená stěžovatelem skutečně patří, jak uvádí stěžovatel, mezi otázky, které dosud nebyly v judikatuře NSS jednoznačně řešeny. Je proto dán přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu první ze čtyř možných kategorií přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve spojení s např. rozsudkem NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28).

[14] Kasační stížnost však není důvodná.

[15] Projednávaná věc vznáší jedinou, nicméně podstatnou právní otázku: je krajský soud, jemuž je známo, že jiný krajský soud předložil Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o zodpovězení předběžné otázky týkající se výkladu unijního práva dle druhého (pod)odstavce čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též jen „SFEU“), která je rovněž relevantní pro řízení vedené před později rozhodujícím krajským soudem, povinen přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora o již předložené předběžné otázce?

[16] Stěžovatel formálně vznesl jak kasační důvod nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], tak nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] napadeného rozsudku. Konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti však stěžovatel neuvádí. Co do své věcné argumentace vytýká kasační stížnost rozhodnutí městského soudu to samé: městský soud měl pochybit, pokud, na rozdíl od praxe Nejvyššího správního soudu, který ve věcech týkajících se stejné právní otázky v minulosti již několikrát řízení přerušil a vyčkává rozhodnutí Soudního dvora EU (v usneseních citovaných výše v bodě 10 tohoto rozsudku), městský soud rozhodnutí Soudního dvora nevyčkal, přiklonil se k předchozímu právnímu názoru Krajského soudu v Brně, a ve věci samé rozhodl. Jinak řečeno, stěžovatel je toho názoru, že pokud jeden krajský soud ví, že jiný krajský soud již předložil Soudnímu dvoru EU žádost o zodpovězení předběžné otázky, přičemž právní otázka tam vznesená je podstatná i pro ono další řízení, později rozhodující krajský soud by měl přerušit řízení a také sám vyčkat rozhodnutí Soudního dvora o předložené předběžné otázce.

[17] Právnímu názoru stěžovatele nicméně nelze přitakat. V případě řízení před soudy, které nejsou soudy posledního stupně, neplyne povinnost za těchto okolností řízení přerušit ani z práva Unie, ani ze soudního řádu správního. Je tomu tak z důvodu, že tyto soudy netíží v podobných případech povinnost předběžné otázky. Pokud tyto soudy samy nemají povinnost se na Soudní dvůr s otázkou výkladu práva Unie otázat, nemají ani povinnost odpovědi na otázky předložené jiným soudem vyčkat.

[18] Ustanovení čl. 267 SFEU rozlišuje ve svém druhém a třetím (pod)odstavci mezi „*soudem členského státu*“, na straně jedné, a „*soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva*“, zkráceně též „*soudem posledního stupně*“, na straně druhé. Jakýkoliv „*soud členského státu*“ má *možnost*, pokud rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce považuje za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o této otázce. Naproti tomu pouze soudy posledního stupně mají *povinnost* se za stejných podmínek, tedy především opět za předpokladu, že považují rozhodnutí Soudního dvora za nezbytné pro jejich rozhodnutí, obracet na Soudní dvůr, pokud není dána žádná výjimka z této povinnosti (poprvé stanoveny v rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT*, 283/81, body 16-20, nověji konsolidované v rozsudku ze dne 6. 10. 2021, *Consorzio Italian Management*, C-561/19, bod 39 an.)

[19] Důvod, pro který Smlouva o fungování Evropské unie (stejně ostatně jako všechna její předchozí znění od roku 1957) stanovila povinnost předběžných otázek pouze pro soudy posledního stupně, spočívá v uznání specifické role soudů posledního stupně, coby sjednocovatelů výkladu práva v rámci jejich soudních soustav. Zvýšené nároky na rozhodování soudů posledního stupně stanovením povinnosti předběžné otázky mají zabránit tomu, aby se v rámci jednotlivých členských států vytvářela judikatura, které bude v rozporu s právem Unie (srov. již rozsudek ze dne 24. 5. 1977, *Hoffmann-La Roche*, 107/76, bod 5, nověji např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, *Aquino*, C-3/16, bod 31).

[20] Naproti tomu soudy, které v rámci řízení před nimi probíhajícího nejsou soudy posledního stupně, povinnost předběžné otázky netíží. Pokud však před nimi vyvstala otázka výkladu práva EU, o jejímž korektním výkladu mají pochybnosti, tyto soudy mají vždy *možnost* otázku předložit, nikoliv však povinnost tak učinit. Povinnost předběžné otázky bude případně tížit až soud posledního stupně v rámci dané soudní soustavy, pokud se k němu daná věc dostane. Z takto formulovaného oprávnění soudů nižších stupňů existují pouze dvě výjimky, ve kterých by se i soud nižšího stupně měl na Soudní dvůr obrátit. Za prvé, povinnost předběžné otázky tíží jakýkoliv soud členského státu, pokud má pochybnosti o platnosti aktu sekundárního práva Unie. Platnost unijního aktu může posoudit pouze Soudní dvůr sám, nikoliv soudy členských států (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 10. 1987, *Foto-Frost*, 314/85, bod 20, případně rozsudek ze dne 6. 12. 2005, *Gaston Schul*, C-461/03, bod 17). Za druhé, i soud nižšího stupně by měl Soudnímu dvoru předložit předběžnou otázku týkající se výkladu práva Unie, pokud se chce vědomě odchýlit od ustálené judikatury Soudního dvora. Pokud k určité otázce výkladu práva Unie existuje jasný a ustálený právní názor, pak jakýkoliv soud členského státu má daný právní názor buď respektovat, anebo kvalifikovaným, tedy řádně zdůvodněným postupem Soudní dvůr prostřednictvím řízení o předběžné otázce vyzvat, aby svůj právní názor přehodnotil.

[21] Ve všech ostatních případech, tedy především v situacích, kdy k určité právní otázce neexistuje judikatura Soudního dvora, anebo se nejedná o judikaturu ustálenou, zůstává soudům, které samy nejsou soudy posledního stupně, *možnost se na Soudní dvůr s otázkou výkladu obrátit, která však neznamená povinnost tak učinit*. Setrvalá judikatura Soudního dvora v tomto kontextu vždy podtrhává suverénní volbu vnitrostátního soudce, který detailně zná skutkový a právní kontextu projednávané věci, a tak jako jediný může posoudit, zda je rozhodnutí Soudního dvora nezbytné k vynesení rozsudku v řízení před ním (srov. ilustrativně kupř. rozsudky ze dne 24. 10. 2013, *Stoilov,* C-180/12, bod 37; ze

dne 21. 2. 2006, *Ritter-Coulais*, C-152/03, bod 14; ze dne 9. 2. 1995, *Leclerc-Siplec*, C-412/93, bod 10; ze dne 30. 4. 1986, *Asjes*, 209 až 213/84, bod 10, a mnoho dalších).

[22] Povinnost podat předběžnou otázku (*povinnost primární*) je pak určující i pro otázku z ní odvozenou, tj. který soud může mít případně povinnost již probíhající řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora ohledně stejné právní otázky posuzované v řízení před ním již probíhajícím (*povinnost sekundární*). Soud členského státu, který by v daném řízení sám neměl povinnost předběžnou otázku položit, nebude mít ani povinnost stejné řízení přerušit s ohledem na jiné, před Soudním dvorem již probíhající řízení. Oproti tomu soud posledního stupně, který by s ohledem na výkladové pochybnosti vznesené v řízení před ním, anebo nepřímo skrze výkladové pochybnosti již vyjádřené v předkládacím usnesení v jiné, Soudnímu dvoru již předložené předběžné otázce, by sám měl povinnost předběžnou otázku za daných okolností podat. To však učinit nemusí, pokud řízení přeruší a vyčká rozhodnutí ve věci již předložené.

[23] Právě uvedené vyvrací kasační argumentaci stěžovatele ohledně údajného nesouladu mezi rozhodovací praxí s ohledem na přerušování řízení mezi napadeným rozsudkem a zmiňovanou praxí NSS. O žádný nesoulad se nejedná, neboť NSS a krajské soudy mají odlišný rozsah povinností z článku 267 SFEU plynoucích. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je to vždy NSS, kdo bude soudem posledního stupně. Při absenci některé z výjimek povinnosti předložit předběžnou otázku proto bude v případech, kdy jsou v řízení před ním vzneseny otázky výkladu práva Unie, jejichž vyjasnění NSS vyhodnotí jako nezbytné k vynesení svého rozhodnutí, v zásadě povinen buď předběžnou otázku sám předložit, anebo řízení s odkazem na před Soudním dvorem již probíhající řízení, týkající se stejné právní otázky, přerušit. Naproti tomu krajský soud tato povinnost netíží. Posouzení, zda pro své rozhodnutí potřebuje vodítko v podobě výkladu Soudního dvora, je v souladu druhým odstavcem čl. 267 SFEU předmětem jeho vlastní úvahy.

[24] To však pochopitelně nezbavuje daný krajský soud ani povinností, ani případné odpovědnosti. Krajský soud je jednak povinen své rozhodnutí, včetně zaujatého výkladu práva Unie, řádně a přesvědčivě zdůvodnit. Pokud se krajský soud rozhodne nevyčkat rozhodnutí Soudního dvora v již probíhajícím řízení, byť se jedná o otázku pro řízení před ním probíhající podstatnou, pak se rovněž vystavuje riziku, že NSS v návaznosti na rozhodnutí Soudního dvora může přistoupit ke zrušení jeho rozhodnutí, pokud krajským soudem zaujatý právní názor bude v rozporu s výkladem poskytnutým Soudním dvorem. Pokud totiž bude podána kasační stížnost, v níž bude namítáno nesprávné posouzení uvedené právní otázky řešené Soudním dvorem v jiném, již zahájeném řízení o předběžné otázce, NSS coby soud posledního stupně vázán povinností předběžné otázky dle třetího odstavce čl. 267 SFEU, typicky sám řízení přeruší a rozhodnutí Soudního dvora vyčká. V podobné situaci tak krajský soud jistě neudělá chybu, pokud řízení přeruší. Povinnost řízení přerušit nicméně nemá.

[25] Výše uvedená autonomní úprava práva Unie co do rozsahu povinnosti předložit předběžnou otázku nalézá své procesního promítnutí v § 48 s. ř. s. *Obligatorní* přerušení dle § 48 odst. 1) písm. b) s. ř. s. je aplikovatelné pouze v případech, kdy správní soud řízení přerušuje, neboť předběžnou otázku Soudnímu dvoru v rámci daného řízení sám také

předkládá. Všechny ostatní případy *fakultativního* přerušení správními soudy všech stupňů pak spadají pod § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.

[26] V abstraktní rovině by bylo patrně možné tvrdit, že v případě, kdy vnitrostátní soud posledního stupně tíží povinnost předběžné otázky dle třetího odstavce čl. 267 SFEU, tak se i s ohledem na právo na zákonného soudce/spravedlivý proces (srov. judikaturu Ústavního soudu počínající nálezem ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1009/08, N 6/52 SbNU 57, která zastává názor, že nepředložení předběžné otázky ze strany obecného soudy posledního stupně, který v daném řízení tížila povinnost tuto otázku předložit, je porušením práva na zákonného soudce/spravedlivý proces, právě proto, že v takovém případě není vlastně obecný soud oprávněn danou otázku výkladu práva Unie posoudit sám) jedná o otázku, „*kterou není v tomto řízení soud oprávněn řešit*". Dané řízení by proto mělo být obligatorně přerušeno podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s.

[27] Přerušení podle tohoto ustanovení nicméně není na místě nejenom proto, že ustanovení § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. je v systematice soudního řádu správního provázáno s problematikou dokazování podle § 52 odst. 2 s. ř. s. (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 395-396). Především ale z pohledu systematiky unijního práva jsou vnitrostátního soudy vždy oprávněny vykládat a aplikovat unijní právo samostatně v rámci jimi vedených vnitrostátních řízení, ve kterých aplikují právo Unie (srov. čl. 19 odst. 1, druhá věta Smlouvy o Evropské unii). S již zmiňovanou výjimkou předběžných otázek týkajících se platnosti aktů práva Unie, s ohledem na které by z pohledu unijního práva šlo skutečně uvažovat o otázce, kterou není vnitrostátní soud oprávněn řešit samostatně, jsou soudy členských států tedy vždy oprávněny řešit otázky výkladu práva Unie, a to bez ohledu na skutečnost, zda se v konkrétní věci dotáží Soudního dvora podle čl. 267 SFEU.

[28] Pro projednávanou věc je však podstatné, že česká právní úprava pouze procesně promítá požadavky práva Unie, aniž by stanovovala jakékoliv další, dodatečné podmínky či požadavky pro povinné přerušení řízení v případě soudů, které nejsou soudy posledního stupně. Úprava § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., která stanoví pouhou *fakultativní* možnost přerušení řízení, je navíc z pohledu vnitrostátního práva stejná jak pro správní soudy prvního stupně, tak pro správní soud posledního stupně. Dodatečné povinnosti s ohledem na přerušení řízení soudy posledního stupně, osvětlené výše, tak vlastně plynou nad rámec české zákonné úpravy přímo z přednostně aplikovatelné úpravy unijní (čl. 267 SFEU) a ji vykládající judikatury Soudního dvora. Soudní řád správní však nestanoví s ohledem na přerušení řízení v případě vyčkávání rozhodnutí Soudního dvora v jiném, již zahájeném řízení o předběžné otázce, žádné dodatečné povinnosti jdoucí nad rámec těch plynoucích z unijního práva.

[29] V projednávané věci se městský soud proto nedopustil pochybení, pokud řízení s odkazem na již probíhající řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem ve věci C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra,* nepřerušil. Právní názor ohledně výkladu práva Unie, který zaujal, byl podrobně zdůvodněn, byť tedy primárně převzetím argumentace obsažené v rozsudku Krajského soudu v Brně. Zda se jedná o právní názor věcně správný, přitom není předmětem řízení o této kasační stížnosti. Kasační argumentace stěžovatele se omezuje výlučně na problematiku nepřerušení řízení ze strany městského soudu a údajný

rozpor s praxí NSS v podobných věcech. Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné jiné věcné námitky.

[30] Z těchto důvodů pak rovněž NSS nepostupoval v projednávané věci stejně, jako v již citovaných řízeních vedených pod sp. zn. 1 Azs 151/2022 a 5 Azs 324/2021, tj. sám nepřerušil řízení, aby vyčkal právního názoru Soudního dvora ohledně otázky, zda současné znění procedurální směrnice umožňuje, aby členský stát označil za bezpečné země původu státy s územními výjimkami. Tato otázka nebyla předmětem řízení o této kasační stížnosti. S ohledem na otázku, která předmětem řízení byla, tedy povinnost soudů členských států, které nejsou v rámci daného řízení soudy posledního stupně, případně přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora, pak existuje dlouhodobá a ustálená judikatura Soudního dvora, stejně jako samotné znění čl. 267 SFEU, která zbavuje Nejvyšší správní soud povinnosti se na výklad této otázky v rámci tohoto řízení dotázat (ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 2021, *Consorzio Italian Management*, C-561/19, bod 36).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil, proto mu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu